

Гражданитѣ го следваха и шумно хвалѣха постѣпката му. Ала изведнажъ между похвалитѣ той чу единъ плачливъ гласъ:

— Божичко, какво направихме! Отровихме му животнитѣ.

Даскалъ Христо изтрѣпна.

— Кой ги отрови? — викна той и юмруцитѣ му се свиха заканително.

— Азъ, — отвърна едно ниско човѣче, и по малкитѣ му крѣгли очички заблестѣха сълзи. — Убий ме, даскале, азъ го направихъ. Научиха ме старцитѣ. Казаха ми, че си билъ магьосникъ. Убий ме, даскале, срамъ ме е да те гледамъ.

Всички стояха като слисани. Тѣ знаеха, че отдавна нѣкои старци искаха да отровятъ животнитѣ на даскала, защото билъ магьосникъ, но сега, когато той не бѣ посѣпилъ живота си за да спаси другиги, стана имъ ясно, какво престѣпление сж направили.

Даскалъ Христо тѣжно се усмихна:

— Иди си! Прощавамъ ти! Не си виновенъ. Направилъ си го, защото и ти и всички сте прости и суевѣрни.

*

Даскалъ Христо напусна градчето. Отпътува въ Букурещъ, на стани се при Любенъ Каравеловъ и заедно съ него започна да учи хората, че е срамно да сж суевѣрни и прости, че за да бждатъ истински хора, трѣбва много да учатъ и много да знаятъ.

Отъ Каравеловъ пѣкъ разбра, че за да бждатъ хората учени, трѣбва да бждатъ свободни.

Тогава заработи за свободата отъ все сърдце. И когато умрѣ на Балкана подъ развѣтото възстаническо знаме, жителитѣ на малкото румѣнско градче презъ сълзи се молѣха Богу за душата на нѣкогашния си учителъ Христо Ботьовъ.

Свѣтлозаръ Димитровъ — Змей Горянинъ

МИНЗУХАРИ

Свеждатъ си челцата минзухари сини;

— Вѣтърко крилати, Вѣтре, пощади ни!

Гости сме въ полетоние най-последни.

Есень ни гошава на трапези бедни.

Топли дни и слънцения не сме видѣли — срѣдъ мъгли и вѣтъръ кѣсно нацѣвтѣли...

Молятъ се въ полетонизухари сини:

— Вѣтре, не лудувай, Вѣтре, пощади ни!

Отмини далеко, свий се надъ чукари, докато изпратимъ сетнитѣ овчари.